

Canım Gümüşhane

Kar yağınca mı buluyorum huzur ne ? Beyaz gelinlik giymiş Kuşakkaya'yı izlerim. Bir elimde simit bir elimde çay, temizlenmiş havayı içime çekerim. Süleymaniye'de namaza dururum sonra. Kalbime mutluluk dolar iken, ben Rabbim ile buluşurum. Yavaş yavaş hava kararır, bomboş olur sokaklar. Düşünür dururum Gümüşhane'yi o bomboş kaldırımlarda. Söylediğim "Gümüşhane Güzeli" türküsü gecenin acı çığlıkları gibi karışır havlama seslerine. Derken gelir geçer bir gün. Uyandığımda Santa Harabeleri'nde milliyet kökeni arasam da, bilirim Anadolu'nun ciğerleridir bu topraklar. Yaşamı güzelleştirir insanlara. Anlamsız bir uğraş gibi gelebilir bazılarına Gümüşhane'yi sevmem. Amma velakin diyor ya Torullu şairimiz Nabi Üçüncüoğlu :

Bu tarafları memleketimin, toprak

Bu tarafları taş

Harşit boyu, bulut bulut yar kokar

Taş ama memleketimin bu tarafları

Zor ama, beni saran halleri var.

Ne yapalım memleket işte; taş,toprak, bulut bulut yâr ama memleket. Sevmeden duramıyorum. Küçük çocuğum oysa, annem daha 6-7 yıl öncesine kadar yıkardı beni Harşit' in ılık sularında. Harşit Çayı'nın yanındaki otluklarda yatar, yuvarlanır, buram buram memleketime dair hayaller kurardım sonra. Vank Kilisesi'nin tarihi taşlarının arasından Canca Kalesi'ne çıkardım. Memleketi gözlerdim işte. Ay yıldızlı bayrağının gölgesinin altında "Tamam." derim, "Burası benim memleketim Gümüşhane." . Nedense her gün, her ay, her yıl Gümüşhane bir başka olur benim içimde...